

Prædiken til Skærtorsdag

Matt. 26, 17-30

”Velsignelsens bæger, som vi velsigner, er det ikke fællesskab med Kristi blod? Brødet, som vi bryder, er det ikke fællesskab med Kristi legeme?” Sådan skrev Paulus til korintherne.

Da Jesus sender brødet og vinen rundt ved påskemåltidet og siger, at det er hans legeme og blod, da er det en sandhed, som de får lov både at smage på og tygge på og synke, så den bliver i dem og bor i dem. De forstår, helt ind i kroppen og langt ind i hjertet, at Jesus vil høre sammen med dem. At de har et fællesskab med ham.

Det er dét, Paulus forsøger at give videre til korintherne – og til os. Og så siger Paulus én ting mere: ”Fordi der er ét brød, er vi alle ét legeme, for vi får alle del i det ene brød”. Der er et fællesskab med Kristus – og der er et fællesskab imellem os.

Lige præcist det med fællesskabet, det var de nu ikke så gode til i Korinth. Jo, fællesskab med Kristus, dét ville de gerne. Men fællesskab med hinanden – det er og bliver noget bøvl. For der er jo altid nogen af de andre, der er så anderledes. Der er nogen, der har helt andre vaner og normer end vi.

Det er svært at være del af et fællesskab. Men det er også utroligt givende. Vore fæl-

lesskaber ser forskellige ud. Vi er sammen på så forskellige måder.

Nogen er til lange, dybe samtaler over et glas rødvin. Nogen har det langt bedre i hallen med en håndbold – når holdet er på vej til at vinde kampen. Nogen finder det vigtigste fællesskab, når de mødes på stadion for at heppe på AAB. Og nogen finder det på arbejdspladsen – på en travl dag, hvor alle giver den en ekstra skalle for at nå i mål. Men der er også det fællesskab, som der ikke sættes så mange ord på – fællesskabet, når man står i indkørslen ved traileren med arbejdshandskerne på og bakser med et eller andet, og et par naboer kommer til og giver gode råd og en hånd med. Og nogen kender til det stille og tyste, men utroligt stærke fællesskab, der opstår mellem dem, der er sammen om at sidde ved et dødsleje.

Fællesskab og samhørighed med andre mennesker – det er af stor værdi. Det er ofte dét, der støtter os og giver os det nødvendige løft, så vi kommer videre.

Fællesskab er noget bøvl - men samtidig livsnødvendigt. Man kan sige det samme om fællesskabet, som Benny Andersen siger om kærligheden: Det er besværligt med – men det går ikke uden!

Redaktion

Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
V. Strandbjerg 32
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

Hvad er det for et særligt fællesskab, der opstår mellem os, når vi mødes i kirken og går til alters sammen? Ofte føles det ikke som om, vi har så meget til fælles. Vi er vidt forskellige – vi kender slet ikke hinanden alle sammen – og vi har ikke valgt hinanden. Vi har blot valgt at gå i kirke – og der møder vi så alle de andre, kendte som ukendte, venner, såvel som fjender kan vi møde her. Men når vi går til alters, så spiser vi af det samme brød og drikker af den samme vin. Vi knæler ved det samme knæfald og får serveret den samme menu. Vi knæler i en halvcirkel, vi slutter kreds, samler os om Kristus – og med i kredsen er alle, også dem, der har knælet der i generationer forud for os – også dem, der skal knæle der, når vi ikke er her mere. Det gælder stadig, som Paulus skrev: Fordi der er ét brød, er vi alle ét legeme, for vi får alle del i det ene brød.

Det ene brød, som vi får del i, det er Kristus. Hvad betyder det da at få del i Kristus? Hvad betød det for de 12 disciple på den sidste aften? Jesus havde netop sagt: ”Én af jer vil forråde mig”. De blev urolige og spurgte én efter én: ”Det er vel ikke mig, Herre?” For de vidste godt, at det kunne være dem. Potentielt kunne der være 12 forrædere til stede omkring bordet. Læser vi videre i Mattæus-evangeliet, siger Jesus lidt senere: ”I nat vil I alle svigte mig”. Og da Jesus tages til fange i Getsemane Have, står der: ”Da lod alle disciplene ham i stikken og flygtede”.

Vi vil gerne være i et fællesskab. For vi mærker godt, at selv om det er besværligt med, så er det umuligt uden. Men alle de fællesskaber, vi indgår i, bærer præg af, at

forræderi er en mulighed - og svigt kan ligge lige om hjørnet. Selv når vi er sammen med dem, vi nøje har udvalgt, dem, vi passer godt sammen med, og dem, vi måske har lovet at stå bi i både medgang og modgang – selv der kan det ske, at vi svigter, når mørket falder på.

Men selv når vi svigter, og vore selvvalgte fællesskaber bryder sammen, selv da er vi stadig med i fællesskabet om nadverbordet. Så har vi stadig fællesskab med Kristus. Det har de tolv disciple også, selv om han ved, at de snart vil svigte ham.

Det særlige ved fællesskabet med Kristus er, at det ikke er os, der har valgt ham. Det er ham, der har udvalgt os. Det er ikke os, der konstituerer fællesskabet, det er ikke os, der har ”stiftet klubben” – det hviler ikke på vore skuldre. Kristus ved, at vi er skrøbelige, at vi kan svigte, at vi kan være troløse. Men i sin store kærlighed har han valgt os – på trods. Vi hører sammen med Kristus, ikke fordi vi har valgt ham. Men fordi han har valgt os.

Kristus har vi fællesskab med, selv når vi har svigtet og fornægtet og forrådt. Han lader sig bryde i stumper og stykker og deler sig selv ud til os som en lille bid brød og en lille mundfuld vin. Han kender os til fulde, og alligevel vælger han at give sig selv og sit liv helt og fuldt til os. I brødet og vinen modtager vi ham, og vi kan gå fra gudstjeneste fyldt af hans kærlighed.

Deri har vi fællesskab med hinanden. Kristus er det påskelam, som vi alle må spise af undervejs for at klare rejsen. Og hans blod er det tegn, som sættes på vore dørstolper i huse og hjerter. Et tegn som siger, at hvad vi

mangler af kærlighed og troskab, det har han allerede givet os i overflod. Deri finder vi vores fælles fred – det er vores fælles forhistorie og det, der binder os sammen: At Kristus har valgt os.

Derfor tror vi på, at vi har ikke blot en fælles fortid, men også en fælles fremtid – at vi har et fællesskab. For Kristus er i os, og en dag skal han blive alt i alle. Og så skal vi drikke den nye vin sammen med ham i Guds rige.

Amen

Benthe Kleon Jeppesen
Vedsted og Aaby

Salmer:
466, 338, 458, 413, 476